

Sygn. akt VU 1228/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Agnieszka Leżańska

Protokolant Cezary Jarocki

po rozpoznaniu w dniu 5 listopada 2013 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku E. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M..

o prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy

na skutek odwołania E. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M..

z dnia 30 października 2012r. sygn. (...)

zmienia zakazaną decyzję w ten sposób, iż przyznaje ubezpieczonej E. K. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od dnia 01 listopada 2012 roku do 30 września 2015 roku.

Sygn. akt VU 1228/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 października 2012 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M.. przyznał wnioskodawczyni E. K. uprawnionej do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy dalsze prawo do renty z tego tytułu do dnia 30 września 2015 roku.

W odwołaniu od tej decyzji, złożonym w dniu 23 listopada 2012 roku, E. K. wносиła o zmianę tej decyzji i przyznanie jej prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

Organ rentowy wnosił o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

E. K. urodziła się w dniu(...). Ma wykształcenie średnie techniczne, z zawodu-technik ogrodnik. W okresie aktywności zawodowej pracowała na stanowiskach: rejestratorka, tkaczka, ostatnio pakowaczka. Od czasu wypadku komunikacyjnego, jakiemu uległa w 2006 roku, nie pracuje (okoliczności niesporne).

W okresie od 1 marca 2008 roku (tj. po zaprzestaniu pobierania świadczenia rehabilitacyjnego) do 31 października 2009 roku, następnie od 1 listopada 2009 roku do 31 października 2012 roku E. K. była uprawniona do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy (dowód: wniosek o rentę z dnia 20 stycznia 2008 roku k.1-5, decyzja z dnia 21 kwietnia 2008 roku k.59, decyzja z dnia 19 listopada 2009 roku k.71, decyzja z dnia 30 października 2012 roku k.83 w aktach organu rentowego.

W dniu 11 września 2012 roku wnioskodawczyni E. K. złożyła wniosek o dalsze prawo do renty do renty z tytułu niezdolności do pracy (dowód: wniosek o rentę k. 23 w aktach organu rentowego).

Orzeczeniem z dnia 28 września 2012 roku lekarz orzecznik ZUS stwierdził, że wnioskodawczyni jest częściowo niezdolna do pracy (dowód: orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 30 września 2017 roku z dokumentacją medyczną k. 25, w aktach organu rentowego).

E. K. wniosła sprzeciw od powyższego orzeczenia, w wyniku czego sprawę skierowano na komisję lekarską ZUS, która w dniu 25 października 2012 roku wydała orzeczenie zgodne z opinią lekarza orzecznika ZUS. Po ponownym badaniu zdiagnozowano u wnioskodawczyni: organiczne zaburzenia nastroju i otyłość. Zdaniem **Komisji Lekarskiej ZUS** po zbadaniu wnioskodawczyni i w oparciu o analizie dokumentacji medycznej z uwzględnieniem opinii biegłego konsultanta psychologa ZUS z dnia 26 września 2012 roku, stopień naruszenia sprawności organizmu ubezpieczonej uzasadnia orzeczenie nadal częściowej niezdolności do pracy; w ocenie Komisji lekarskiej ZUS wnioskodawczyni nie jest całkowicie niezdolna do pracy zarobkowej (dowód: orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia 25 października 2012 roku z dokumentacją medyczną k. 28 ,sprzeciw z dnia 9 października 2012 roku k.44 w aktach organu rentowego).

Aktualnie u wnioskodawczyni występują następujące schorzenia:

- przebyty w 2006 roku ciężki uraz głowy ze stłuczeniem mózgu niedowładem lewostronnym;
- encefalopatia pourazowa z zespołem czołowymi prawdopodobnie afazją amnestyczno-ruchową ;
- niedowład lewostronny niewielkiego stopnia;
- organiczne zaburzenia osobowości(zespół płata czołowego)z istotnym deficytem w zakresie funkcji poznawczych, organiczne zaburzenia nastroju;
- zespół psychoorganiczny- charakteropatyczno- otepienny pourazowy.

Z powodu schorzeń neurologicznych, psychiatrycznych oraz psychologicznych wnioskodawczyni jest całkowicie niezdolna do pracy zarobkowej z powodu utraty zdolności do wykonywania jakiegokolwiek pracy, w sposób okresowy tj. do dnia 30 września 2015 roku (dowód: opinie biegłych lekarzy neurologa A. N. k.67-68 wraz z opinia uzupełniająca k.95, opinia biegłego psychiatry B. J. k.73-75 oraz opinia uzupełniająca k. 99-100, opinia biegłego psychologa M. P. k.90-91 w aktach sprawy)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Z kolei przepisy art. 12 ust. 2 i 3 stanowią, że całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy.

Stosownie do treści art. 57 ust. 1 powyższej ustawy renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,

3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b), pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a), pkt 10 lit. a), pkt 11-12, 13 lit. a), pkt 14 lit. a) i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit. a), pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W świetle wskazanych przepisów całkowicie niezdolną do pracy jest zatem osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy na normalnym rynku pracy, przyczyną tej utraty jest naruszenie sprawności organizmu i nie rokuje, że po przekwalifikowaniu odzyska zdolność do pracy.

W przedmiotowej sprawie spór między stronami sprowadzał się do ustalenia tego, czy obecny stan zdrowia wnioskodawczyni powoduje u niej ograniczenie sprawności organizmu w stopniu wyłączającym możliwość wykonywania jakiegokolwiek zatrudnienia.

W celu wyjaśnienia spornej okoliczności, Sąd dopuścił dowód z biegłych lekarzy neurologa, psychiatry i psychologa tj. biegłych z zakresu dziedzin medycyny, w ramach których mieszczą się schorzenia, na które cierpi wnioskodawca.

Opinie opracowane przez wszystkich tych biegłych neurologa A. N., psychiatry B. J. (po ich uzupełnieniu w toku postępowania pod kątem zarzutów zgłaszanych przez organ rentowy) oraz psychologa M. P., Sąd ocenia jako jasne, pełne, logiczne należycie uzasadnione. Biegli sporządzili opinie po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną wnioskodawczyni i wynikami badań dodatkowych, jak również po przeprowadzeniu jej osobistego badania. Określili w opiniach, na jakie schorzenia cierpi obecnie wnioskodawczyni.

Podkreślenia wymaga, że głównymi schorzeniami wnioskodawczyni są obecnie schorzenia o podłożu neurologicznym oraz psychiatrycznym, będące następstwem ciężkiego wypadku komunikacyjnego, jakiemu uległa w 2006 roku. Tym samym opinie biegłych tych specjalności miały kluczowe znaczenie w sprawie.

W jednoznacznej ocenie biegłych neurologa A. N., psychiatry B. J. oraz psychologa M. P. wnioskodawczyni jest całkowicie niezdolna do pracy okresowo do 30 września 2015 roku.

Biegły **neurolog A. N.** w oparciu przeprowadzone badanie neurologiczne uznał E. K. za osobę **całkowicie niezdolna do pracy z powodu utraty zdolności do wykonywania jakiegokolwiek pracy, okresowo do 30 września 2015 roku.** Badaniem neurologicznym biegły stwierdził u wnioskodawczyni **niewielki niedowład lewostronny oraz cechy zespołu czołowego ze znacznym spowolnieniem psychoruchowymi zaburzeniami mowy prawdopodobnie o typie afazji.** Nadto biegły wskazał, iż w jego odczuciu zarówno Lekarz Orzecznik ZUS, jak i Komisja lekarska ZUS wadliwie odniosła się do opinii biegłego Konsultanta psychologa ZUS, który w swej opinii z dnia 26 września 2012 roku stwierdził u wnioskodawczyni organiczne zaburzenia osobowości z istotnymi deficytami funkcji poznawczych (k.39 akt ZUS).Swoje stanowisko biegły podtrzymał w swej opinii uzupełniającej, w której odniósł się do zarzutów ZUS z dnia 18 marca 2013 roku.

Stanowisko biegłego neurologa znalazło potwierdzenie w opinii biegłego **psychiatry B. J.**, który stwierdził, że **wnioskodawczyni wciąż zmaga się z zaburzeniami nastroju i brakiem akceptacji skutków poważnego urazu głowy tj. nieodwracalną zmianą osobowości i poznawczego funkcjonowania.** Pomimo stałego leczenia psychiatrycznego u wnioskodawczyni wciąż utrzymują się objawy psychopatyczne stanowiące istotny dyskomfort. Rokowania co do dalszego leczenia nie są pomyślne, z uwagi na organiczne podłoże choroby. Z przyczyn psychiatrycznych tj. z powodu znacznego nasilenia objawów charakteropatycznych z deficytami poznawczymi, **badana jest obecnie całkowicie niezdolna do pracy do dnia 30 września 2015 roku.** Stanowisko to podtrzymał w swej pisemnej opinii uzupełniającej, odpowiadając na zarzuty organu rentowego z dnia z dnia 18 marca 2013 roku.

Za uznaniem, iż E. K. jest całkowicie niezdolna do pracy zarobkowej przemawia również aktualna opinia psychologiczna sporządzona przez biegłą **psycholog M. P.**, w której potwierdziła **deficyt funkcji poznawczych i nasilone zmiany charakteropatyczne dezorganizujące funkcjonowanie wnioskodawczyni.**

W ocenie Sądu opinia wskazanych powyżej biegłych nie została w sposób skuteczny zakwestionowana przez organ rentowy w toku postępowania.

Odnosząc się do zarzutów organu rentowego należy dodatkowo podnieść, iż z całkowicie niezrozumiałych przyczyn Zakład Ubezpieczeń Społecznych odnosi kwestie dotyczące niezdolności do pracy do treści rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 27 kwietnia 2010 roku w sprawie klasyfikacji zawodów i specjalności dla potrzeb rynku pracy oraz zakresu jej stosowania (Dz. U. Nr 82, poz. 537). Rozporządzenie to zostało bowiem wydane na podstawie art. 36 ust. 8 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008r. Nr 69, poz. 415 ze zm.) i określono w nim klasyfikację zawodów i specjalności, która jest stosowana w zakresie pośrednictwa pracy i poradnictwa zawodowego, szkolenia zawodowego; gromadzenia danych do określania polityki zatrudnienia i kształcenia ustawicznego oraz prowadzenia badań, analiz, prognoz i innych opracowań dotyczących rynku pracy. Treść powołanych regulacji wskazuje jednoznacznie, iż wolą ustawodawcy nie było użycie klasyfikacji zawodów i specjalności dla potrzeb ustalania niezdolności do pracy na gruncie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Podkreślić należy, że wszyscy wypowiadający się biegli stwierdzili jednoznacznie, że aktualny stan zdrowia wnioskodawczynie czyni ją całkowicie niezdolna do pracy.

Jednocześnie wskazać należy, że jak wynika z akt sprawy (m.in. wywiadu od męża wnioskodawczynie) E. K. nie radzi sobie z codziennymi obowiązkami, nie wykonuje żadnych czynności w domu, nie pamięta w jaki sposób przygotowuje się potrawy, nie wychodzi sama z domu, jest nerwowa, czasami agresywna słownie i czynnie. Biegły psychiatra odzyskanie przez wnioskodawczynię zdolności do pracy zarobkowej określił, jako problematyczne.

Istotna w przedmiotowej sprawie jest także wskazana przez biegłego neurologa A. N. kwestia opinii biegłego psychologa- konsultanta ZUS. W ocenie Sądu, rację ma biegły neurolog, iż zarówno Lekarz Orzecznik ZUS jak i Komisja lekarska ZUS wadliwie odniosła się do opinii biegłego Konsultanta psychologa ZUS, który w swej opinii z dnia 26 września 2012 roku stwierdził u wnioskodawczynie organiczne zaburzenia osobowości z istotnymi deficytami funkcji poznawczych.

Wobec stanowczych wniosków płynących z wszystkich opinii: neurologicznej, psychiatrycznej i psychologicznej, nie było potrzeby dalszego mnożenia opinii uzupełniających, ani powoływania kolejnych biegłych na okoliczności, które zostały już dostatecznie wyjaśnione. Przy uwzględnieniu treści art. 233 § 1 k.p.c. wszystkie te opinie tę należało bowiem ocenić jako fachowe, rzetelne oraz pełne. Wszak specyfika dowodu z opinii biegłego polega m.in. na tym, że jeżeli taki dowód został przez sąd dopuszczony, to stosownie do art. 286 KPC opinii dodatkowego biegłego można żądać jedynie w razie potrzeby. Potrzeba taka nie może być jedynie wynikiem niezadowolenia strony z niekorzystnego dla niej wydzwięku konkluzji opinii, lecz musi być następstwem merytorycznej krytyki dotychczasowej opinii. W przeciwnym bowiem razie, Sąd byłby zobligowany do uwzględniania kolejnych wniosków strony dopóty, dopóki nie zostałaby złożona opinia w pełni ją zadowolająca, co jest niedopuszczalne (tak Wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z 2010-02-11, I ACa 426/09, Opubl: Legali).

Z tych też względów, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji.